

УДК 330.142.23:321.6](045)

DOI: 10.36273/2076-9555.2022.3(308).3-15

Микола Сенченко,

директор Книжкової палати України, професор,

e-mail: director@ukrbook.net

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7445-5185>

Програма світової олігархії

Багатоаспектний аналіз особливостей різних галузей людської діяльності (економіки, фінансової та банківської сфер, військової справи тощо) переконливо свідчить про те, що в сучасному світі сформувалася світова олігархія, яка прагне до встановлення глобального панування. Для того, щоб розуміти, куди рухається суспільство, передусім слід з'ясувати, чи є у світової олігархії певна програма дій, і якщо є, то яка.

У статті наведено основні елементи програми світової олігархії, її особливості й можливості досягнення в умовах латентної організаційної війни. Розглянуто етапи реалізації програми світового панування глобальної олігархії у різні історичні епохи.

Зазначена програма, зокрема, передбачає концентрацію власності й економічних важелів впливу в руках обраного кола осіб з метою тотального контролю над світом; вільну торгівлю (глобалізація, лібералізація); знищення "слабких" націй і держав; нав'язування деструктивних учень і міфів, розхищення підвалин традиційних культур; поділ населення на класові групи й розпалювання між ними ворожнечі; поневолення народу через позбавлення засобів існування та можливості нормально працювати; пропаганду антикультури, що суперечить основним принципам людського суспільства; впровадження ідеї елітної раси й неповноцінних націй; об'єднання інтересів світової олігархії з тенденцією до утворення єдиного капіталу та "світового уряду".

Ключові слова: глобалізація; олігархія; програма олігархії; світове панування; демократія; лібералізм; темні товариства

Постановка проблеми. Програма світової олігархії впродовж різних історичних періодів передбачала лише одну глобальну мету: здобути якнайбільше слави та багатства для обраного кола осіб і поневолити якнайбільше людей шляхом економічного (чи станово-економічного) рабства та позбавлення можливості нормально працювати й гідно жити. Аби підкорити населення обраної країни, світова олігархія насамперед намагається загарбати землю та сконцентрувати її в руках земельних магнатів; перекриває доступ до ринків збуту; позбавляє можливості отримувати сировину й формує монополії; створює штучний дефіцит життєво важливих товарів; організовує спекуляції, стрибки цін і "грошові пухирі", а також використовує інші методи збагачення для встановлення влади над суспільством.

За таких умов частина населення неодмінно зубожіє, частина перетвориться на слуг еліти, а решта живогітиме, потерпаючи від безробіття й злиднів, оскільки втратить будь-яку можливість забезпечити гідне життя.

Кілька разів в історії світова олігархія вприду наблизилася до своєї головної мети — досягнення планетарного панування. У цьому контексті особливий інтерес становить питання: а чи мала глобальна еліта програму підкорення

світу? І воно далеко не риторичне, оскільки наприкінці ХХ — на початку ХХІ ст. увиразнилися процеси формування й посилення світової олігархії.

Мета статті — визначити обов'язкові складники та особливості програми світової олігархії, а також можливість її реалізації в сучасних умовах.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналіз історичних джерел доводить, що програма розвитку олігархії залишалася незмінною впродовж різних історичних епох. Наведемо її "обов'язкові" складники:

1. Концентрація власності й економічних важелів впливу кожної країни в руках невеликого кола осіб.

2. Вільна торгівля (глобалізація), що дає змогу безперешкодно грабувати інші держави й множити армію безробітних у власній країні, а також збагачуватися за допомогою товарних і фінансових спекуляцій.

3. Знищення націй, найчастіше через імперське будівництво, що дає змогу змішати народи та мови на кшталт "вавілонського стовпотворіння", яке призведе до втрати національної ідентичності.

4. Руїнування держави й насадження хаосу зі збереженням ілюзії її існування; при цьому за-

звичай зберігається фасад колишнього державного устрою ("монархія", "республіка", "демократія" тощо) і возвеличуються правителі, які, виконуючи завдання олігархії, розвалюють державу.

5. Нав'язування деструктивних учень і міфів, одурманення населення релігією та помилковими ідеологіями (лібералізм, глобалізація).

6. Поділ населення на станові групи, штучно створені "нації", "класи", розпалювання між ними ворожнечі й недовіри.

7. Створення "малого народу" всередині нації, який допомагає олігархії та посідає вище становище, ніж решта населення. З цією метою використовують або національні меншини, або "стан обраних", або "вигнанців" суспільства (звільнені раби, євнухи, гомосексуалісти тощо).

8. Поневолення народу через позбавлення його засобів існування, нормальних умов праці та життя.

У певні історичні періоди олігархія була вимушена згорнути деякі "обов'язкові" елементи програми, щоб утримати контроль над суспільством. Найхарактернішим прикладом є режими східної деспотії, що діяли в низці країн Сходу та у Франції, за яких було обмежено товарно-грошові відносини, а зовнішню торгівлю або забороняли, або чинили їй всілякі перешкоди. Зрозуміло, що про будь-яку вільну торгівлю (п. 2 програми) в таких умовах не йшлося. Це зменшувало прибутки олігархії, але перешкоджало швидкому зубожінню населення, а отже розвитку соціальних конфліктів, забезпечуючи режимам східної деспотії відносну стійкість.

В окремі епохи програму олігархії, навпаки, довелося розширити ще одним, дев'ятим, пунктом: насадження антикультури. У давніх цивілізаціях, що існували в VI—I тис. до н. е., це найчастіше виявлялося в поширенні протиприродних культів — багатства, влади й розпусти. Починаючи з XVI ст. н. е. феномен антикультури знову став актуальним. Так, від XVI і до XVIII ст. у католицьких країнах Західної Європи практикували "покарання плоті" або "вигнання диявола" — самобичування, що нерідко здійснювали публічно, а в деяких країнах перетворили на регулярне масове "шоу" [1].

Упродовж наступних століть історія мала чимало схожих прикладів. Зокрема, таємне товариство "Череп і кістки" було засновано в США на початку XIX ст. та існує донині. Його членами стали численні представники американської панівної верхівки, які, за наявними відомостями, на зборах практикують сатанинські ритуали та сексуальні оргії. І це не єдина таємна організація сумнівного спрямування [2].

Отже, цей пункт "обов'язкової" програми олігархії можна сформулювати так:

9. Насадження антикультури, що суперечить основним принципам існування людського суспільства, зокрема протиприродних культів, ритуалів, звичок і норм поведінки (сатанізм, гомосексуалізм тощо).

Олігархія не приховує своїх цілей і програми, як це зазвичай роблять змовники, навпаки, пропагує її та впроваджує в масову свідомість. Про це красномовно свідчить той факт, що майже всі сучасні західні економісти є ліберальними прибічниками вільної торгівлі та визнають потребу й навіть користь безробіття для економічного розвитку; більшість сучасних зарубіжних істориків прославляють імперії й імперське будівництво (див. відповідно п. 2, 3, 8 програми).

Отже, завдання програми, що допомагають олігархії захопити владу над світом, уже міцно розташувалися у світовій суспільній свідомості у вигляді загальноприйнятих "науково обґрунтованих" теорій і уявлень. Зрозуміло, щоб досягти мети, олігархія використовує витончені фальсифікації й помилкові вчення (п. 5), але це називається не змовою, а маніпулюванням світовою громадською думкою та свідомістю людей. Та й що то за змова, якщо вона триває впродовж кількох тисячоліть, тобто весь час, доки існують людські цивілізації? Поняття "змова" в контексті встановлення над суспільством влади олігархії цілковито неприйнятне.

Будь-яка програма, укладена будь-ким, може свідомо чи несвідомо спотворювати справжні цілі та наміри, й лише аналіз реальних дій і заходів безпомилково виявляє істинні наміри певних соціальних груп і класів. Звісно, що програму олігархії ніхто й ніколи у такому форматі не укладав. Її згруповано на підставі досліджень Ю. Кузовкова й репрезентовано в його книзі "Глобалізація та спіраль історії" [3]. Проте, як довів автор, упродовж усіх історичних епох цю програму неухильно реалізовував один і той самий клас — олігархічний.

Отже, які ще елементи, додатково до зазначених дев'яти пунктів, входять у програму світової олігархії?

10. Насадження у всьому світі єдиної домінантної культури та насильницьке знищення чужої культури, якщо вона намагатиметься зберегти самобутність.

Це найочевидніший складник програми, практичну реалізацію якого підтверджують чимало історичних фактів. У Римській імперії насаджували латинську культуру й проводили насильницьку романізацію, та так, що вже за одне чи два століття жителі забували рідну мову та

втрачали етнічну належність. Схожа ситуація була і в Британській імперії, де насаджували британську культуру й англійську мову. Як наслідок, половина Африки, Індія, Північна Америка, Австралія та велика кількість островів у всьому світі сьогодні вважають рідною (чи державною) мовою англійську.

Зазначені процеси відбувалися й у XVI — першій половині XVII ст., зокрема світу насаджували єдину католицьку культуру. Хоча в Європі це не призвело до знищення місцевих мов, проте відбувалося встановлення однакових правил і норм громадського життя та поведінки людей, що відповідали догматам і приписам католицької церкви, тобто насаджувалася культура на одноманітність. Відповідно у світі нинішньому стрімко шириться американська чи західна культура, або відбувається "культурна глобалізація". І нинішня пропаганда, як і в минулому, намагається переконати народи в тому, що прийняття єдиної культури піде їм лише на користь. Проте на практиці цей процес не зовсім добровільний. Важливим елементом програми є насильницьке знищення культур, які обстоюють свою самобутність, а якщо для цього потрібно позбавитися від населення, то виконують і це завдання. Рим в епоху панування олігархії знищував усі самобутні держави й нації, що чинили опір проникненню римської культури (чи грецької, яку вважали спорідненою римській). Наприклад, у II ст. був частково знищений, частково вигнаний із рідної землі народ Юдеї, який протестував проти насадження чужої культури. У XVI ст. "католицька коаліція" вогнем і мечем змушувала протестантів Європи прийняти католицизм, тисячами знищуючи мирних жителів. І це їй частково вдалося: протестантизм викоринили в Австрії, Угорщині, Фландрії, Франції, Польщі й на півдні Німеччини. Водночас його намагалися силоміць знищити і в інших європейських країнах: у Нідерландах (герцог Альба), Англії (Велика Армада), північній Німеччині та Скандинавії (Тридцятирічна війна).

Британська олігархія в XIX ст. теж насильно насаджувала англійську культуру в усьому світі — від Ірландії до південної Африки. І це не було "спонтанним" явищем. Наприклад, "колоніальний монарх" С. Родс мріяв поширити британську культуру не лише на Африку, а й на всі країни, для чого заснував спеціальний фонд і передав йому значну частину свого величезного статку [3; 4]. Отже, найбільше неприйняття у британської олігархії викликали самостійні держави із самобутньою культурою, здатні чинити опір поширенню чужих традицій.

Іншим прикладом може служити постійна ворожість чи навіть ненависть британської панівної верхівки до православних християн, що виявилися під турецьким ярмом. Британія протидіяла всім міжнародним рішенням, навіть цілком лояльним, спрямованим на поліпшення їхнього становища. Англійська ліберальна преса зображувала сербів і болгар варварами, які не хочуть читати книги, надруковані "цивілізованим" латинським шрифтом (привезені із Заходу), а наполегливо продовжують читати книги "варварською" кирилицею (привезені з Росії).

Отже, численні факти переконують, що впродовж кількох десятиліть у середині та другій половині XIX ст. британо-французька верхівка виявляла незвичайну симпатію до боротьби італійців за свою незалежність і водночас — незвичайну ненависть до боротьби, яку вели серби, болгари й інші православні народи.

Причина, очевидно, полягає в тому, що світова олігархія прагне насамперед знищити нації, що стійко чинять опір проникненню "світової культури". У XIX ст. їй протистояла православна Росія, тому боротьба відбувалася не лише з нею, а й з православною культурою та її представниками загалом, у тому числі із сербами, болгарами та іншими народами. У середині XX ст. опір чинила вже комуністична Росія, тому боротьба світової олігархії йшла з "комуністичною культурою" — також у всьому світі. Наприкінці XX — на початку XXI ст. найбільшу відсіч проникненню "глобальної культури" дає ісламський світ, причому та частина, яка сповідує традиційний іслам, що не піддався "європеїзації". Саме він і викликає найбільше невдоволення й протидію з боку панівної верхівки сучасного Заходу, а не ісламський фундаменталізм чи ваххабізм, які олігархат всіляко заохочує, адже вони мають мало спільного з традиційним ісламом.

У чому ж полягає сенс насадження єдиної культури й знищення решти самостійних культур? По-перше, значно спрощується завдання з одурманення населення та впровадження в масову свідомість псевдовчень (п. 5 програми). Наприклад, якщо певна країна перебуває під сильним впливом англосакської культури, то жодному її громадянину не спаде на думку критикувати погляди А. Сміта щодо вільної торгівлі, оскільки англосакському світові вже понад два століття втовкмачують ідею, що він геній, і нині це така сама аксіома, як і те, що земля кругла. Тому світовій олігархії не треба створювати в кожній країні свого А. Сміта з ореолом генія для пропаганди ідеї вільної торгівлі, що було б складно й невигідно. Достатньо лише раз поширити на цю

країну англосакську культуру — і весь набір витончених псевдовчень легко й швидко заповнить мозок довірливих новачків, паралізуючи, подібно до отрути, здатність мислити самостійно.

Схожі процеси відбувалися в XVI ст. під час гегемонії "світової католицької монархії" Габсбургів і папства. Усі протестанти, обернені назад в католицизм під час контрреформації, повинні були жити відповідно до єдиних правил і догматів, затверджених католицькою церквою (з цілком визначеною метою), і будь-яке відхилення від них суворо карали. Отже, керівна верхівка могла доволі легко перешкоджати поширенню крामольних ідей і поглядів.

По-друге, культурна уніфікація полегшує впровадження антикультури (п. 9 програми). Наприклад, у сучасному світі під виглядом "американської культури" насправді насаджують антикультуру — культ багатства, споживання, насильства й розпусти, пропагований Голлівудом.

Ті самі принципи використовували і єзуїти, які були представниками світової олігархії своєї епохи. Під гаслом поширення християнства в Азії, Африці та Латинській Америці вони займалися работоргівлею й вивозили з цих країн цінну сировину та продовольство, а під виглядом християнських монастирів і храмів створювали торговельні факторії.

Схожі приклади насадження антикультури можна навести й щодо британської світової олігархії. Так, за кілька десятиліть у середині XIX ст. їй вдалося перетворити китайців на націю наркоманів: приблизно кожен третій житель у другій половині XIX ст. вживав наркотики, хоча ще на початку століття цього явища в масових масштабах у Китаї не існувало.

По-третє, наслідком культурної уніфікації є знищення не лише національних культур, а й націй і навіть національних мов, як це сталося в Римській і Британській імперіях. Результатом є втрата населенням почуття спільності (бо національність і мова — головні форми спільності), а отже — втрата можливості об'єднуватися, формувати національну еліту та висувати національних лідерів. Тільки національна еліта й національні лідери здатні протистояти олігархії, оскільки мають зв'язок зі своїм народом і спираються на його підтримку. З руйнуванням національної спільності здатність формувати національну еліту втрачається, і населення повністю переходить під владу олігархії. Невипадково знищення націй виділено окремим пунктом наведеної програми.

Окрім того, втрата національної культури рівнозначна видаленню з мозку та пам'яті

величезного масиву інформації й закладених із дитинства програм, що визначають людину як особистість. Чужа, наприклад, англійська, культура при цьому все одно не приживається — людина не стає англійцем (для цього вона має народитися у матері-англійки). Унаслідок цього індивід випадає з будь-якої культури взагалі та потрапляє під вплив антикультури. Результатом є перетворення великої кількості громадян на гуманодів, неповноцінних людей, позбавлених національної ідентичності та моральних норм. Вони й становлять ті маси людинозвірів, що завжди з'являються наприкінці чергової глобальної кризи корупції, коли людська цивілізація перетворюється на "цивілізацію хижаків" [4].

Значною мірою втрата національної та культурної ідентичності завжди загрожувала й загрожує нащадкам іммігрантів. Наприклад, діти арабів та інших мусульманських переселенців, які виростили у Франції (а це величезна верства населення), сьогодні не можуть зрозуміти, хто вони — французи, араби чи африканці, так само цього не можуть зрозуміти корінні французи. Діти іммігрантів, ймовірно, вважають себе французами, але більшість населення країни такими їх не визнає, піддаючи свідомій чи не-свідомій дискримінації. Звідси й розгул злочинності, який охопив Францію у XXI ст., що свідчить, наскільки небезпечна для суспільства втрата національної ідентичності навіть частиною населення.

Ліричний відступ. "Пригадується нам глибоко поетична літописна оповідь про священника, який у ранній молодості потрапив у полон до татар ще під час їх першого нашествия на Русь. Багато часу сплило для нього в татарському полоні, в татарському житті та в татарському розгулі. Обусурманився цілком піп; забув і віру свою, і всі руські звичаї, і вже майже-майже по чав забувати й саму руську мову. То й не дивно. Понад 20 років проживав він в орді, й не припало ні з ким руського слова сказати, не припало руської людини побачити. І став вже піп вважати себе справжнім татариним і здавалося йому, що й століття своє прожив він і народився в орді, пробув з дитинства в татарській сукні з татарською нагайкою або в кибитці серед татарських дружин своїх. Навіть самі татари цілком забули про руське походження давно захопленого полоненого, який тепер обіймав важливу ординську посаду, й не замислилися навіть узяти його із собою в один із набігів на Русь, а дали йому якесь окреме доручення.

Іде по руській стороні одягнений в татарське вбрання колишній піп виконувати татарське до-

ручення, й не підказує йому совість, що на своїх йде він, що топче він своїм конем рідну руську землю. Сонце світить над ним; росяна трава іскриться під першими уранішніми променями; птахи, що прокидаються, щебечуть у кущах, які стрепенулися зеленню. Щось рідне, знайоме, давно забуте прокидається в душі обусурманеного попа; але він і сам не помічає в собі підготовленого пробудження; відчуває тільки, що йому добре. Їде він, пробирається на своєму ординському коні й тихо наспівує якийсь татарський гімн. Але що це? Уже не татарські слова зриваються з його вуст, не татарський наспів бринить у вранішньому повітрі. Ні! Давно забутий псалом, давно забутий церковний гімн, що жодного разу не зринав у пам'яті, дедалі сильніше, дедалі виразніше й дедалі твердіше виривався назовні. Подивувався він і сам цій пісні — і раптом згадав усе: забуте, поховане, таке, що завмерло й воскресло раптом у ньому з колишньою силою. Хвилина! І на землю впала татарська шапка й руським хресним знаменням рівно осяялася голена татарська голова.

Годі й казати, що не в орду, не до татар попрямував після того розбусурманений піп" [5].

Значною мірою ця небезпека загрожує іммігрантським націям, якими є, наприклад, американська й канадська, чия й без того слабка національна спільність (оскільки всередині американської нації є ірландці, італійці та інші народи, які живуть власними групами) розмивається сьогодні величезним потоком нелегальних переселенців із Латинської Америки. Водночас ідеологи сучасного світопорядку лише вітають ці тенденції. Наприклад, Ж. Атталі у книзі "Лінії горизонту" мріє про те, що всі люди світу перетворяться на "кочівників", тобто індивідів, не пов'язаних з оточенням жодними національними та культурними зв'язками, окрім певної загальної для всіх універсальної культури [6].

З викладеного логічно слідує ще один елемент програми світової олігархії:

11. Насадження ідеї елітної нації (раси) й неповноцінних націй (рас).

У найбільш завершеній формі цю ідею було реалізовано в Римській імперії, де до початку III ст. н. е. корінні римляни та їхні нащадки мали привілейований статус, так зване римське громадянство. Другий рівень привілейованої громади забезпечувало так зване латинське громадянство. Спочатку його мали італійські союзники Риму, що розмовляли латинською мовою, як і римляни. А надалі, як своєрідну нагороду, його отримували міста й провінції, що досягли прогресу в

опануванні римської культури. Латинське громадянство надавало певні права та привілеї, хоча й не такі, як римське.

Решта міст і сіл, які недостатньо засвоїли римську культуру, посідали найнижчий щабель: їхнім жителям не надавали ані статусу громадян, ані жодних привілеїв. Найбезправнішим станом були раби, яких вважали лише річчю, однак їх було небагато. Зрозуміло, така система сприяла швидкій романізації, засвоєнню римської культури, про що йшлося вище, оскільки населення прагнуло до отримання римського або хоча б латинського громадянства. Отже, в Римській імперії пліч-о-пліч співіснували три нації: нація панів (римляни), нація кандидатів у пани (латинські громадяни) та нація простолюдинів, що становила цілковиту більшість. Система проіснувала до 212 р., коли її скасував імператор Каракалла, який оголосив усіх жителів імперії громадянами. Згодом негромадянами вважали лише варварів-іммігрантів, яких для поповнення робочої сили від кінця III ст. ввозили із сусідніх країн і селили на території імперії як рабів чи кріпаків.

Розподіл на націю панів і націю другого сорту бачимо і в Британській імперії. Усі жителі її колоній мали нижчий статус, ніж жителі Англії. Цей статус поширювався не лише на африканців та індійців, а й, наприклад, на ірландців, яким Дж. Свіфт під час голоду морусередини XIX ст. порадив поїдати власних дітей — для розв'язання проблеми голоду й перенаселення (спробував би він порадити це англійцям!). До другого сорту належали й американські британці — жителі американських колоній Великої Британії, що виявлялося у ставленні до них у британській армії, заборонах в економічному житті тощо. Африканці й інші тубільці з чорним кольором шкіри належали навіть не до другого, а до третього сорту: саме в британських колоніях в Африці й інших частинах світу було запроваджено систему апартеїду, що на тривалий період розділила населення на націю білих панів і неповноцінну чорношкіру націю [4].

Як бачимо, розподіл населення на елітні й другорядні нації або раси був характерною рисою і римської, і британської світової олігархії.

Наприкінці XIX — на початку XX ст. було сформовано багато нових учень і теорій про елітні та неповноцінні нації (раси), що здобули широку популярність. Однією з них, як зазначалося, стала расова теорія апартеїду. Іншою, не менш відомою, є нацистська теорія про арійську расу, що виникла на рубежі XIX—XX ст. у Німеччині й стала основою державної ідеології фашистського Третього рейху. Відповідно до цієї

доктрини німці вважали себе "найвищою расою", нащадками арійців. Другий рівень привілейованої нації поширювався на народи, близькі за культурою німцям: англійці, французи, голландці, скандинави тощо. Третій рівень становили слов'яни, які були віднесені до "неповноцінних рас" і підлягали частковому знищенню та "перевихованню". Нарешті, четвертий рівень становили євреї та цигани, які підлягали повному знищенню.

Насправді олігархат створює расистські теорії не з особливої любові до певних націй чи бажання їм допомогти. Олігархія не має національності, вона космополітична, тому її "любов" чи "нелюбов" до окремої нації визначається конкретними обставинами. У добу Античності олігархії було вигідно вважати нацією панів римлян, тоді як до нації другого сорту віднесли варварів-іммігрантів. У VI ст. ситуація докорінно змінилася: олігархія оголосила нацією панів варварів-іммігрантів, а нацією другого сорту стало корінне населення — римляни.

Зазвичай "нація панів" служить для еліти не чим іншим, як "гарматним м'ясом": з неї формують армію, що має воювати, битися та, якщо знадобиться, загинути за інтереси олігархії. За античних часів таку роль виконували римляни, а коли втратили цю здатність (розпочали вроджуватися, припинили служити в армії), їх поміняли місцями з франками. У Британській імперії роль захисників еліти виконували англійці, значна частина яких служила в колоніальних військах і брала участь у колоніальних війнах.

Проте на межі XIX—XX ст. відбувся занепад британської могутності, а світова олігархія розкололася на два табори. Англійці вже не могли виконувати роль єдиної елітної нації, як це відбувалося впродовж майже усього XIX ст. В умовах розколу світовій олігархії знадобилося, окрім англійців, нове "гарматне м'ясо", на роль якого обрали німців та євреїв.

Стає зрозумілим, чому практично одночасно — від кінця XIX — початку XX ст., не раніше й не пізніше — серед німців та євреїв розпочали насаджувати ідеї про винятковість їхніх націй і неповноцінність інших. Саме тоді й виник сїонїзм, і саме тоді лїдери цього руху висунули ідеї про привілейованість єврейської раси. Добре відомо, що і в Німеччині нацистсько-расистські теорії стали популярними задовго до Першої світової війни. Про використання німців та євреїв як "гарматного м'яса" свідчать численні факти. Наприклад, бойові втрати Німеччини (що розв'язала як Першу, так і Другу світові війни) у відсотковому відношенні до кількості населення були найбільшими серед країн-учасниць.

Варто зауважити, що сїонїсти чи особи єврейської національності, які входили до кола промислових і фінансових магнатів Німеччини, відіграли значну роль у фінансуванні Гітлера й просуванні його у владу. Зокрема, як зазначав колишній канцлер Німеччини Г. Брунонінг у листі до В. Черчилля від 28.08.1937, нацистську партію Гітлера активно фінансували, починаючи від жовтня 1928 р., головні керівники двох найбільших берлінських банків, єврейського віросповідання.

Щодо фінансування з боку німецьких промисловців, то, як впливає з фактів, наведених англійським істориком Х. Джеймсом, особливу роль у цьому процесі відіграв П. Зільверберг, вугільний магнат Німеччини, єврей за національністю. Спільно з А. Крумом і ще двома капіталістами він керував спеціальним фондом великої промисловості Німеччини, створеним для фінансової підтримки діяльності політичних партій. У 1932 р. четвірка керівників фонду ухвалила рішення про фінансування нацистської партії Гітлера (НСДРП). Факти співпраці сїонїстів та єврейських магнатів із німецькими фашистами й Гітлером зайвий раз підтверджують думку про те, що олігархія не має національності [3].

З огляду на викладене, слід додати ще один складник програми світової олігархії:

12. Зрощення світового олігархічного капіталу та об'єднання інтересів світової олігархії з тенденцією до утворення єдиного капіталу світової олігархії й олігархічного "світового уряду".

Ідею зрощення олігархічного капіталу та його неподільності найпослідовніше втілювали в життя єзуїти, а до них — тамплієри, що певною мірою були їхніми попередниками. У статуті ордену єзуїтів зазначено, що його члени не повинні мати жодної особистої власності, вона належить лише ордену. Водночас єзуїти мали право вільно розпоряджатися цією власністю, оскільки, на відміну від решти католицьких орденів, жили не як ченці, а як члени світського суспільства, до того ж у великій розкоші. Проте володіти цією власністю ніхто з них права не мав [2].

Зрощення всіх капіталів в єдиний, безумовно, давало єзуїтам (а до цього — тамплієрам, у яких теж усе майно належало ордену) суттєві переваги. Португальські, венеціанські й інші європейські купці торгували на власну відповідальність, ризикуючи особистим капіталом. Окрім того, розмір приватного капіталу, що належав одному чи навіть групі звичайних купців, не витримував жодного порівняння з капіталом ордену єзуїтів, котрий становив одне ціле. Саме тому єзуїти могли здійснювати торговельні й

фінансові операції, що були не під силу іншим європейським купцям, і саме тому їм вдалося так легко витіснити конкурентів із найбагатших і привабливіших країн: Китаю, Японії, Індії, Парагваю та інших. Це була найбільша монополія тієї доби у сфері торгівлі й фінансів, завдяки чому орден єзуїтів став найбільшою, найбагатшою та найуспішнішою організацією.

У період могутності британська олігархія намагалася запозичити в єзуїтів ці принципи. Як стверджувало оточення британського та південноафриканського підприємця С. Родса, єзуїти були його ідеалом, він прагнув запозичити ідеї організації ордену для того, щоб, як зазначає Р. Девіс, сформувати "фантастичне таємне товариство для поширення британської могутності й впливу в усьому світі". Зокрема, С. Родс пропонував узяти статут єзуїтів, замінити сполуку "римсько-католицька церква" на "англійська імперія" та прийняти цей документ за основу діяльності. Ці мрії не були лише мріями. Організацію з поширення британської культури справді було створено, і С. Родс передав їй значну частину своїх величезних статків.

Окрім того, С. Родс і лорд А. Мільнер (представник Британської корони в Південній Африці впродовж 1897—1905 рр.) започаткували практику проведення регулярних круглих столів за участю провідних бізнесменів і мільярдерів, які організували до 1925 р. Відтак зустрічі та обговорення відбувалися під протекторатом американських й англійських мільярдерів Рокфеллерів, Морганів і Вітні у форматі засідань Більдерберзького клубу та Ради з міжнародних відносин, які регулярно організовують і сьогодні. Урешті-решт, і постійні круглі столи мільярдерів, і їхні спільні фонди, що фінансують глобальні політичні та культурні акції, переконливо свідчать про наявність тенденції до зрощення світового олігархічного капіталу і об'єднання його інтересів [7; 8].

Ще одним підтвердженням наведеної думки є транснаціональні корпорації (ТНК). Про їх зародження вперше зазначали різні автори на початку ХХ ст. У 1930-ті рр. роль ТНК у світовій економіці певною мірою знизилася внаслідок згорання процесів глобалізації в умовах Великої депресії та, ймовірно, діяльності Т. Рузвельта в США з демонополізації американської економіки.

Упродовж останньої третини ХХ ст. і на початку ХХІ ст. тенденція до утворення єдиного капіталу світової олігархії знову посилилася, чому сприяло відновлення явищ глобалізації в 1960-ті рр. Сьогодні, завдяки інтенсивному злиттю й поглинанню, транснаціональні корпорації набули небаченої сили та потужності. Окремі з них, як-от

Microsoft і Alcoa, контролюють понад половину світового виробництва у своїй галузі, водночас їх також контролює обмежене коло олігархів. Світові промислові й фінансові гіганти дедалі частіше опиняються в центрі міжнародних корупційних скандалів і в сучасному світі є не лише осередками концентрації капіталів, а й одним із головних джерел поширення міжнародної корупції.

Отже, як переконує досвід, усі 12 пунктів програми сучасна світова олігархія так чи інакше виконує. Слід наголосити, що хоча формально цю програму ніхто ніколи не складав (принаймні для публічного оприлюднення), її неухильно виконували сили, що прагнули до світового панування і у II, і у XVI—XVII, і у XIX—XX ст. І той факт, що нищівні пункти реалізуються і в наш час, не простий збіг обставин. Упродовж століть сформувався певний алгоритм, набір засобів і методів, що веде до встановлення "влади небагатьох" (олігархії) чи то над окремою країною, чи над світом. І цей алгоритм залишається незмінним незалежно від історичного періоду.

Звичайно, нинішня епоха внесла певні корективи до зазначеної програми, тому доцільно розглянути найхарактерніші тенденції та ідеї, які можна вважати "внеском" сучасної світової олігархії у цей проєкт підкорення світу. Зокрема, у висловлюваннях і книгах західних політиків часто фігурують дві ідеї, що цілком очевидно є програмними настановами: створення "світового уряду" та нової (космополітичної) людини. Ці завдання нібито здійснюються в інтересах населення планети й відбивають "турботу про благо людей", яку демонструє панівна верхівка Заходу.

Першу з цих ідей було втілено, наприклад, у створенні Світового форуму в 1990-ті рр. за участю М. Горбачова, а також інститутів Великої вісімки та Великої двадцятки — регулярних нарад на рівні урядів найбільших країн. Ідею світового уряду, що функціонує в інтересах усього людства, західні ідеологи та політики неодноразово озвучували як кінцеву мету своїх зусиль. Водночас формування ефективного "світового уряду", відповідального за долю населення планети, не входить у плани глобальної олігархії. Насправді це лише майстерний ідеологічний трюк, покликаним обдурити громадську думку й лідерів держав, здатних повірити в щирість намірів такого уряду, — і, як доводить приклад Горбачова, трюк цей часто спрацьовує. Такі ідеологічні засоби потрібні для безперешкодного виконання програми з поневолення світу, котра неухильно здійснюється [2].

Цілком очевидно, що для олігархії неприйнятний жодний ефективний "світовий уряд", який

діє в інтересах населення. Більше того, глобальна олігархія — це і є свого роду "світовий уряд", і вона навряд чи добровільно погодиться підкорятися будь-яким непідконтрольним їй керівникам. Відмінність олігархічного "світового уряду" від звичайного полягає в тому, що він функціонує у формі матриці, що не має ані ієрархії, ані єдиноначальності, ані відповідальності — лише шкурницькі інтереси її членів, що спонукають до участі в черговому "бізнес-проекті". Це означає, що будь-яка програма "світової матриці" врешті-решт призводить до анархії, прикладів чому досить. Як висловився віконт Е. де Вінйон про Більдерберзьку групу, членом якої був, "якщо ми — світовий таємний уряд, то нам повинно бути дуже соромно". А ще конкретніше висловився М. Томас, історик-аналітик періоду 1980—1990-х рр.: "Пропозиції Більдерберзького клубу спричинили останніми роками більше руйнувань, аніж лиха Другої світової війни разом узяті" [3].

Спроба впорядкувати діяльність цієї "світової матриці" та по савити її під контроль або справжнього світового уряду, або групи провідних держав із притягненням до відповідальності за злочини проти людства — найбільша утопія. Якщо такий сценарій і можливий, зокрема у разі надзвичайної ситуації: наприклад, якщо розпочнеться Третя світова війна, і Захід запровадить державний контроль за діяльністю ТНК у військових цілях, — то лише на той час, поки триває форс-мажор, і лише в обмеженому обсязі, і аж ніяк не в тому випадку, якщо під контролем світової олігархії вже виявиться весь світ.

Відомі публіцисти дедалі частіше висловлюють думку про те, що метою США якраз і є насадження хаосу й анархії, за допомогою яких вони намагаються керувати світом. За останні пів століття американський уряд організував майже 60 революцій, а від 1946 р. країна брала участь у 70 війнах. Сполучені Штати власноруч виростили більшість відомих терористичних організацій і рухів: Аль-Каїду, Талібан, пакистанський і косовський тероризм, тероризм у Центральній Америці, спонсорували режим С. Хусейна в Іраку та його військові авантюри, заохочували підірвні дії іранських спецслужб у Боснії проти сербів тощо.

Ісламський фундаменталізм (ваххабізм) також щедро фінансують американці (хоча й поширюють через громадян Саудівської Аравії та Пакистану), а це не що інше, як насадження хаосу й анархії замість традиційного ісламу.

М. Чоссудовський зауважує, що "американська зовнішня політика ніколи не прагнула стримувати потік ісламського фундаменталізму. Фактично вона вчиняла навпаки. Після закінчен-

ня холодної війни суттєве піднесення "радикального Ісламу" в колишньому Радянському Союзі й на Близькому Сході насправді входить у таємний порядок денний Вашингтона. Його основний пункт вимагає підтримки міжнародного тероризму, а не боротьби з ним. Вашингтон домагається дестабілізації громадянського суспільства. Важливо не допустити об'єднання світських соціальних рухів проти американської імперії. Через таємні операції ЦРУ Вашингтон продовжує підтримувати розвиток ісламського фундаменталізму всюди: на Близькому Сході, в колишньому Радянському Союзі, а також у Китаї та Індії" [3].

Отже, насправді сучасна глобальна олігархія має на меті не створення ефективного "світового уряду", а повсюдне насадження хаосу й анархії та управління населенням планети з їх допомогою. Інакше кажучи, йдеться про виконання п. 4 програми, але в планетарному масштабі. І гасло про світовий уряд слугує лише ширмою для маскуванню грабіжницьких планів, подібно до того, як у межах окремої країни такою ширмою слугує збереження зовнішніх державних атрибутів (виборів, судів, поліції, президента, уряду). Сильні світу цього вже давно не звертають увагу на державу з її апаратом і законами, а якщо певний президент їх не влаштовує чи дратує, його або усувають, як братів Кеннеді у США чи А. Моро в Італії, або відправляють у відставку зі скандалом, як президента Р. Ніксона. І якщо буде створено певний "світовий уряд", котрий замінить собою функції національного уряду, вони звертатимуть на нього ще менше уваги [8].

Друга програмна мета, яку декларують нині провідні ідеологи й політичні діячі Заходу, полягає у створенні нової — космополітичної — людини. У доступній формі цю ідею виклав глава Європейського банку реконструкції та розвитку, член Більдерберзького клубу Ж. Атталі, який у книзі "На порозі нового тисячоліття" зауважував про потребу створення "планетарної політичної влади" й передбачав встановлення нового світового ладу ("торговельного порядку") та перетворення людей на "кочівників". "Кочівник, — зазначає Ж. Атталі, — "перебуватиме в постійному русі, без адреси й стабільної сім'ї. Він нестиме на собі, в самому собі те, в чому знайде втілення його соціальної цінності". Автор вважає, що всі люди під тиском обставин перетворяться на "кочівників", а ті, хто не захоче влитися в нове суспільство, будуть виключені з нього й стануть вигнанцями. "Ритмом закону, — зауважує Ж. Атталі, — стане ефемерність, вищим витоком бажання стане нарцисизм" [6].

Інакше кажучи, люди не лише перетворюються на "кочівників" і втрачуть будь-який зв'язок із суспільством, а й впадуть у крайній егоїзм, занурившись у віртуальний світ (телебачення, інтернет тощо), самозамилування (нарцисизм) і пошук насолод. На досягненні такої мети свого часу наголошувала М. Тетчер, яка стверджувала, що немає такого явища, як суспільство, а є тільки "окремі чоловіки й жінки", й надалі всі форми соціальної солідарності мають зникнути та поступитися місцем індивідуалізму. "Економіка — це метод, — зазначала вона, — завдання ж полягає в тому, щоб змінити душу". І цей грандіозний експеримент над душами людей сьогодні стає дедалі масштабнішим.

Можливо, це ще один елемент програми сучасної світової олігархії. Водночас ідею створення "нової людини", яку пропонують сучасні західні ідеологи, втілювали в життя й раніше.

В історії чимало фактів, що вільні від суспільства й егоцентричні "кочівники", а також люди-звірі, котрі прагнуть лише до задоволення власних бажань та інстинктів, з'являлися наприкінці кожної глобальної кризи корупції, а людська цивілізація перероджувалася в "цивілізацію хижаків". Проте проголошення такої мети навряд чи може становити самоціль. Якщо відкинути припущення, що нинішні західні ідеологи виконують вказівки самого диявола та виходити з раціоналістичної (а не диявольсько-сатанинської) природи мотивів сучасної світової олігархії, то слід чітко усвідомлювати, навіщо їй декларувати цю ідею.

Отже, яка ж справжня мета перетворення людей на "кочівників", індивідуалістів і егоїстів, що втратили будь-який зв'язок із суспільством? Судячи з усього, відповідь одна: для встановлення контролю глобальною олігархією над кожним окремим індивідом, а відтак — над суспільством і світом загалом. Людська спільнота, що розділилася на "кочівників" та індивідуалістів-егоїстів, по суті, до суспільства вже не має жодного стосунку, тому завдання контролю над нею розв'язується автоматично. Залишається встановити контроль над окремими людьми — інтелектуалами, які не хочуть перетворюватися на "слухняних тварин", що лише задовольняють (через реальний чи віртуальний світ) природні потреби в їжі, сексі, розвагах, уникаючи суспільних проблем.

Методи боротьби з інтелектуалами, що опираються на деградацію, свого часу описав Д. Орвелл у романі "1984". Аби громадяни не намагалися обдурити пильне око системи, до них навідувалися провокатори, щоб упевнитися в лояль-

ності до Великого Брата. Підозрілих забирали для "перевиховання" та перетворювали на таку саму "слухняну тварину", як і решта. Жах зображеного письменником полягає в можливості існування суспільства, в якому люди не матимуть приватності, права на інтимність, де контролюватиметься кожен крок, де за них все вирішуватиме той, хто найповніше поінформований.

Ці події виглядають надто фантастично, однак жодної іншої мети, заради якої потрібно було б свідомо поділяти суспільство на "окремих чоловіків і жінок", а також "змінювати душу" людей і перетворювати їх на "кочівників", просто не існує. Єдиною метою є тотальний контроль над кожним індивідом та перетворення його на "слухняну тварину". А гасла про "створення нової людини" — це не більш ніж пропагандистський галас і чергова брехня, яку олігархія вуалює "високими" цілями, за якими ховаються зовсім інші прагнення.

Окрім того, надто багато фактів свідчать про те, що саме тотальний контроль над особою і є справжньою метою сучасних можновладців. Так, у США в 1990-ті рр. стартувала кампанія з боротьби з тероризмом, що передбачала посилення контролю над людьми нібито задля їхньої безпеки. Характерно, що розпочалася вона в середині 1990-х рр., за кілька років до подій 11 вересня 2001 р., хоча "холодна війна" вже закінчилася й безпеці США ніхто не загрожував, та й, власне, не мав такої можливості. Першими кроками стало проголошення весною 1996 р. "хрестового походу проти тероризму". Тоді "імперіями зла" та ворогами Америки проголосили Лівію, Сирію та Іран, посиливши імміграційний і внутрішній поліцейський контроль у США.

Рік потому, весною 1997 р., було започатковано "Проект "Нове американське століття" (PNAC), до якого долучилися провідні політики США, зокрема Д. Буш, Р. Чейні, Р. Перл, Д. Рамсфельд, П. Вулфовіц та інші. Для його реалізації навіть створили однойменний науково-дослідний центр, і цей крок не лише визначив початок нової доби — встановлення американської гегемонії у світі та нового світового ладу, а й породив нову тезу: "Хто не з нами, той за терористів". Інакше кажучи, під міфічним приводом боротьби з тероризмом вже тоді, за кілька років до 11 вересня 2001 р., влада розпочала вводити поліцейський режим і придушувати будь-які вияви інакшумства щодо офіційної американської політики та ідеології [9].

Трансформації відбулися й на інших рівнях, зокрема блок НАТО із суто оборонного, раптово змінивши статут, перетворився на наступальний.

Як зазначає Д. К'еза, "за два роки до 11 вересня НАТО раптом відчув потребу змінити колишній формат, перетворившись з оборонного альянсу на військовий агресивний блок, здатний проводити так звані "гуманітарні" операції, незважаючи на те, чи зазнав нападу хоча б один із його членів" [9].

Згодом сталася так звана атака терористів 11 вересня 2001 р. Сьогодні експерти визнають той факт, що напад літаків на вежі-близнюки Всесвітнього торговельного центру в Нью-Йорку та вибух у будівлі Пентагону у Вашингтоні було заздалегідь ретельно сплановано й зрежисовано. Це доводять факти, докладно описані в серії книг різних авторів і викладені в документальному фільмі "9/11", підготовленому за участі Дж. К'еза й Т. Мейсана. Подробиці теракту не залишають сумніву, що до його організації долучилися представники вищого військового командування США, які згодом дістали службове підвищення [9].

Офіційний звіт про трагедію 11 вересня, як зазначає американський професор Д. Гриффін, — це "571 сторінка брехні". Він вважає, що голова комісії з розслідування Ф. Зеліков, який отримав відповідні повноваження від президента країни та мав із ним дружні стосунки, міг бути причетним до організації цієї трагедії, так само як і вся адміністрація президента Дж. Буша-молодшого. Отже, цей "теракт" не був ані, власне кажучи, терактом, ані результатом змови купки відступників чи фанатиків, а був спланований і здійснений або адміністрацією Буша, або дуже впливовою групою, що користувалася безумовною підтримкою та заступництвом на найвищому рівні, у тому числі президента і його оточення.

Як зауважує Е. Гриффін, задовго до "терористичної атаки 11 вересня" провідні американські політики передбачали такий сценарій розгортання подій. Наприклад, ще 1997 р. З. Бжезінський у книзі "Велика шахівниця" наголошував, що для військового захоплення багатих нафтою регіонів світу Сполучені Штати скористаються будь-яким приводом на кшталт раптової атаки Японії на Перл-Харбор 1941 р. [10]. Таку саму думку восени 2000 р. висловлювали автори документа "Реформування оборони США", опублікованого науково-дослідним центром "Проект "Нове американське століття" (головний автор якого — той самий Ф. Зеліков!), і зауважували про бажаність "катастрофічної й каталізуючої події, ще одного Перл-Харбору".

"Події 11 вересня, — зазначає Д. Гриффін, — зробили можливим виконання необхідних умов для Пакс Америка (встановлення американського світопорядку): теракти дали змогу адмі-

ністрації Буша напасти на Афганістан, а згодом на Ірак; розпочати технологічне реформування армії; здійснити колосальне збільшення військових витрат і, попри незначні протести, ухвалити нову доктрину випереджального удару, що стала відома як "доктрина Буша".

Проте це не всі вигоди, які орнала від подій 11 вересня американська верхівка для виконання заздалегідь розробленого плану. Дістала нового розвитку й програма тотального контролю над людьми, котру реалізовували в межах кампанії "боротьби з тероризмом" упродовж 1996—1998 рр. Ще за часів президентської каденції Б. Клінтона (1993—2001) було ухвалено закони, що давали змогу вводити режим надзвичайного стану в США за умови настання надзвичайних подій, охоплюючи зовнішню загрозу, небезпеку перебоїв із постачаннями сировини й енергоносіїв, різке зростання безробіття в країні тощо.

Теракт 11 вересня, безсумнівно, одразу дав підстави для введення режиму надзвичайного стану, що, на думку Г. Райзеггера, призвело не лише до порушення норм міжнародного права з боку США, а й до скасування конституційних прав і американців, і громадян низки держав, залежних від Америки.

Одним із найбільш промовистих прикладів порушень прав людини є таємні американські в'язниці, розміщені за межами Сполучених Штатів у країнах, що не мають ефективного законодавства із захисту прав людини (хоча Д. Естулін вважає, що підпільні тюрми й концтабори розміщено і в самих США). Найвідоміші в'язниці — Гуантанамо на Кубі та Абу-Грейб в Іраку, де було зафіксовано випадки масових тортур і знущань із боку американців, а також нелегальні тюрми в Польщі та Румунії на території ЄС. Утім, скільки таких катівень в Європі та по всьому світові, точно не знає ніхто, були навіть дані про те, що вони також є і в Україні та інших державах [3].

Як зауважує Д. К'еза, під час розслідування "вдалося зібрати неспростовні докази щонайменше про 1080 рейсів ЦРУ, що приземлилися в європейських аеропортах у період між 11 вересня 2001 р. і кінцем 2005 р. (для нелегального перевезення ув'язнених). Було також встановлено, що 14 європейських держав (у тому числі Німеччина, Швеція, Італія, Бельгія, Іспанія) видавали дозволи як на транзит через свою територію, так і на приземлення літаків чи тимчасове перебування жертв (extraordinary renditions, надзвичайний арешт). Як зазначалося, дві країни — Польща й Румунія — розміщали на своїх територіях нелегальні в'язниці, де утримували ймовірних

терористів та, можливо, піддавали їх допитам, порушуючи європейські закони й міжнародні конвенції, підписані Євросоюзом. Отже, маємо справу з порушенням статті 6 Договору про Європейський Союз у частині щодо прав людини та засадничих свобод" [9].

Під приводом "теракту", інсценованого керівною верхівкою Сполучених Штатів, було порушено конституційні права громадян Америки, ЄС й інших країн, і будь-яку людину, що проживає чи перебуває на території США та їхніх союзників, тепер можна піддавати репресіям як "підозрювану в тероризмі" чи нелояльну до американського режиму й ідеології. І для цього необов'язково боротися з чинним ладом, переслідувань може зазнати будь-хто, наприклад, людина, яка випадково стала небажаним свідком чи дізналася конфіденційну інформацію. Формула "хто не з нами, той за терористів" цілком це уможлиблює. Наприклад, відомого французького журналіста Т. Мейсана, який першим виявив недолугість офіційної версії подій 11 вересня 2001 р. та опублікував про це книгу, оголосили персоною нон грата та заборонили в'їжджати до країн — членів НАТО (зокрема, й до Франції, громадянином якої він є!). Це красномовний приклад дисидента-вигнанця, який постраждав навіть не за антиурядові переконання, а лише за те, що наважився озвучити відомі факти й поділитися сумнівами [3]. Стали жертвами спецслужб і судово-поліцейської машини США конгресмен К. Велдон і сенатор Р. Торрічеллі, котрі оприлюднили додаткову інформацію щодо терактів 11 вересня й зажадали нового ретельного розслідування. Якщо через прагнення з'ясувати правду переслідувань зазнають представники держапарату, то що говорити про пересічних громадян? Як зазначає Д. К'еза, на Заході розпочалося "полювання на людину" [9].

Нарешті, довершує картину посилення тотального контролю над особою і порушень прав людини на Заході програма повної "цифровізації" населення, започаткована у США ще в 1990-ті рр. Кожній людині надають особистий код, який вона використовуватиме під час купівлі товарів, укладання угод, звернення до інстанцій і навіть перебування в інтернеті. Спочатку кожен житель Сполучених Штатів, а згодом й інших країн, має отримати пластикову картку з постійним особистим номером на другому етапі в руку імплантуватимуть спеціальний електронний "чип" (біокарту), на якому дублюватиметься інформація з картки. Отже, завдання тотального контролю над людиною дійде логічного завершення, і будь-який рух її тіла "система" зможе відстежити

та проконтролювати за допомогою виконавців, які матимуть доступ до глобальної інформаційної системи.

Більше того, зауважує Д. Естулін, у США та інших країнах Заходу активно впроваджують програму остаточного вилучення з обігу готівки й повного переходу до розрахунків пластиковими картками, котрі згодом замінить імплантований у руку чи лоб мікрочип. На думку дослідника, а також багатьох цитованих ним авторів, виконання цієї програми "слугуватиме інструментом для запровадження цілковитого контролю над людиною". Наприклад, якщо пересічний громадянин стане для сильних світу цього небажаним, то "їм достатньо буде стерти його номер з центрального комп'ютера, і він вже не зможе ані продавати, ані купувати й, зрештою, буде приречений на те, аби через певний час просто зникнути" [11].

"Початкова назва цього проєкту [імплантації мікрочипів] була "Tessera", — уточнює Д. Естулін. — "Tessera" став символом власності римлян і наносився рабам, а у тих, хто від нього позбавлявся, залишалася позначка" [11]. Навіть назва цієї програми свідчить про справжні плани її авторів — перетворити населення світу на рабів, яких контролюватиме купка найбагатших людей планети.

Отже, останнім пунктом програми сучасної світової олігархії може стати такий:

13. Встановлення повного контролю над кожною особою та перетворення населення планети на "слухняних тварин".

Висновки. З огляду на викладене, цілком логічно видається поява нової ідеології — неоконсерватизму, що наприкінці ХХ ст. прийшла у США на зміну неолібералізму. Сьогодні до її adeptів належить більша частина американського істеблішменту. Приймавши цю доктрину, панівна верхівка США зірвала маску лицемірства й відкрила, принаймні частково, свої справжні цілі, серед яких — фактичне згортання демократії та встановлення авторитарної влади в інтересах олігархії.

Відмінними рисами американських неоконсерваторів є не лише підтримання влади корпорацій і "відновлення класового впливу", а й прагнення запровадити порядок на противагу нинішньому хаосу, проголосивши єдиною та безальтернативною "глобальну мораль", якої всі зобов'язані дотримуватися.

Про те, якої саме жахливої моралі дотримуватиметься американська верхівка, що позиціонує себе "світовою елітою", йшлося вище. Найпростіше визначення неоконсерваторам надав амери-

канський публіцист і письменник В. Тарплі, який назвав їх "біснуватими фашистами".

Через спотворення й позбавлення питомого значення термінів, що їх використовують справжні демократи та патріоти, в уми простих людей вносять розлад і плутанину. А в цьому, власне кажучи, й полягає мета олігархії — нейтралізувати населення, зробити його дурним і керованим, адже так простіше втілювати в життя пункти своєї програми — не оглядаючись на розгублене й дезорієнтоване суспільство.

У сучасному світі помилкові концепції демократії використовують дедалі частіше. Сьогодні США офіційно, як і раніше, вважають "зразком демократії", хоча чимало американських авторів зауважує про те, що країною править олігархія, а більшість населення, схоже, дедалі менше в

цьому сумнівається. Помилкова концепція демократії нині є наріжним каменем ідеології Сполучених Штатів і світової еліти, адже їхня справжня мета — запровадження у світі корумпованих олігархічних режимів під виглядом демократичних. Ці режими є партнерами глобальної олігархії та допомагають їй поширювати владу над народами, грабувати, а за потреби й знищувати їх для захоплення ресурсів, збагачення й встановлення тотального контролю над світом.

Головний ворог олігархії — національна самосвідомість. Тільки сильна нація здатна протистояти хижій світовій верхівці, привести до влади загальнонаціональних лідерів, а не прозахідних маріонеток, і сформуванати національну еліту, яка вболіває за інтереси народу, а не певного клану чи вузької групи.

Список використаної літератури

1. Курбатов В. И. Тайное общество масонов / В. И. Курбатов. — Ростов-на-Дону : Наука-Пресс, 2006. — 416 с.
2. Сенченко Н. И. Энциклопедия тайных обществ / Н. И. Сенченко, В. Г. Гастинщиков. — Киев : Книга Роду, 2008. — 424 с.
3. Кузовков Ю. Глобализация и спираль истории / Юрий Кузовков. — Москва : Анима-Пресс, 2010. — 675 с.
4. Сенченко Н. И. БритАния — Страна Завета: центр и источник планетарной "паразитической системы" / Н. И. Сенченко. — Киев : Лира-К, 2020. — 264 с. — (Серия "Тайное тановится явным").
5. Аксаков Н. П. Всеславянство / Н. П. Аксаков. — Москва : Т-во типо-лит. И. М. Машистова, 1910. — 211 с.
6. Attali J. Ligne d'horizon / Jacques Attali. — Paris : Fayard, 1990. — 343 s.
7. Энперсон А. Р. Невидимая рука. Взгляд на историю как на заговор / А. Ральф Энперсон. — Киев : Аратта, 2003. — 484 с.
8. Сенченко Н. И. "Венецианская черная аристократия" на пути к мировому господству / Н. И. Сенченко. — Киев : КИТ, 2009. — 240 с.
9. Кьеза Д. ZERO. Почему официальную версию событий 11 сентября 2001 года можно считать фальшивкой / Д. Кьеза, Д. Гриффин, К. Фракасси [и др.]. — Тверь, 2008. — 203 с.
10. Бжезінський З. Велика шахівниця / Збігнев Бжезінський. — Київ : Фабула, 2019. — 288 с.
11. Эстулин Д. Кто правит миром? Или вся правда о Бильдербергском клубе / Даниэль Эстулин. — Минск : Попурри, 2008. — 288 с.

Mykola Senchenko,

Director of the Book Chamber of Ukraine, Professor

The program of the world oligarchy

Analysis of facts from various fields of human activity (economics, finance and banking, military affairs, etc.) convincingly shows that in the modern world, a world oligarchy has formed, which seeks to establish global domination. In order to understand where society is heading, it is first necessary to find out whether the world oligarchy has a certain program of action, and if so, what it is.

The article presents the main elements of the program of the world oligarchy, its features and possibilities of achievement in the conditions of latent organizational war. The stages of realization of the program of world domination of the global oligarchy in different historical epochs are considered.

This program, in particular, provides for the concentration of property and economic levers of influence in the hands of a small group of people for the purpose of total control over the world; free trade (globalization, liberalization); destruction of "weak" nations and states; imposing destructive doctrines and myths, shaking the foundations of traditional cultures; division of the population into class groups and incitement to hatred between them; enslavement of the population due to deprivation of livelihoods and opportunities to work properly; propaganda of anti-culture, which contradicts the basic principles of human society, the introduction of the idea of elite race and inferior nations; uniting the interests of the world oligarchy with the tendency to form a single capital and "world government".

Keywords: globalization; oligarchy; oligarchy program; world domination; democracy; liberalism; secret societies

References

1. Kurbatov V. I. (2006). *Tajnoe obshestvo masonov*. Rostov-na-Donu: Nauka-Press.
2. Senchenko N. I. & Gastinshikov V. G. (2008). *Enciklopediya tajnyh obshestv*. Kiev: Kniga Rodu.
3. Kuzovkov Yu. (2010). *Globalizaciya i spiral istorii*. Moskva: Anima-Press.
4. Senchenko N. I. (2020). *BritAniya — Strana Zaveta: centr i istochnik planetarnoj "paraziticheskoj sistemy"*. Kiev: Lira-K.
5. Aksakov N. P. (1910). *Vseslavyanstvo*. Moskva: T-vo tipo-lit. I. M. Mashistova.
6. Attali J. (1990). *Ligne d'horizon*. Paris: Fayard.
7. Epperson A. R. (2003). *Nevidimaya ruka. Vzglyad na istoriyu kak na zagovor*. Kiev: Aratta.
8. Senchenko N. I. (2009). *"Venecijskaya chernaya aristokratiya" na puti k mirovomu gosподstvu*. Kiev: KIT.
9. Keza D., Griffin D., Frakassi K. & others. (2008). *ZERO. Pochemu oficialnuyu versiyu sobytij 11 sentyabrya 2001 goda mozžno schitat falshivkoj*. Tver.
10. Bzhezinskij Z. (2019). *Velika shahivnicya*. Kyiv: Fabula.
11. Estulin D. (2008). *Kto pravit mirom? Ili vsya pravda o Bilderbergskom klube*. Minsk: Popurri.

Надійшла до редакції 15 березня 2022 року

ЖУРНАЛІСТИКА ТА ЗМІ

УДК 355.4((470+571):477)"2022"(047.1)
DOI: 10.36273/2076-9555.2022.3(308).15-19

Михайло Онищук,

кандидат історичних наук, доцент,

завідувач відділу моніторингу ЗМІ Книжкової палати України,

e-mail: zmi@ukrbook.net

ORCID: <https://orcid.org/0000-002-1340-1538>

Війна в Україні крізь призму зарубіжних ЗМІ

24 лютого 2022 року президент Росії Путін розпочав широкомасштабну неспровоковану війну проти України, руйнуючи наші міста й селища з використанням артилерійських систем залпового вогню, авіаційних ударів і ракетних атак. Збройні сили України, підрозділи територіальної оборони та весь український народ встали на боротьбу проти варварських загарбників.

У статті проаналізовано висловлювання й оцінки відомих західних політиків, військових, учених, аналітиків щодо варварської суті російської агресії проти України, характеру, перебігу й можливих варіантів подальшого розвитку й закінчення бойових дій, застосування санкцій проти країни-агресора світовою спільнотою. На основі повідомлень зарубіжних ЗМІ доведено, що план російського диктатора, спрямований на так звані "демільтаризацію" та "денацифікацію", провалився в перші дні війни. Обґрунтовано, що надалі, не досягнувши мети, російські загарбники намагатимуться стерти з лиця землі мирні міста й села, нищити цивільне населення, інфраструктуру, розгорнути геноцид української нації. Переконливо доведено, що Україна переможе!

Ключові слова: ЗМІ; мас-медіа; агресія; інформаційна війна; бойові дії; вторгнення в Україну; фальшиві приводи Путіна; початок війни; національна ідентичність; самосвідомість нації; акції протесту в Росії; розвідувальна спільнота США; ескалація

Постановка проблеми. Вітчизняні мас-медіа, журналісти телебачення й радіо від перших годин війни мужньо та самовіддано, консолідовано та правдиво розпочали висвітлювати віроломну агресію РФ проти України. Український телерадіомарафон згуртував націю навколо ідеї захисту Батьківщини, незалежно від політичних поглядів і переконань. Від перших днів запеклого опору загарбникам вітчизняні ЗМІ стали основним джерелом інформації щодо подій на фронті, намірів агресора та об'єднання українського суспільства в боротьбі за право вільно жити на власній землі.

Разом із вітчизняними ЗМІ про початок і перебіг варварської агресії Росії проти України інформували й західні медіа. У перші дні війни значна частина закордонних інформаційних агенцій, преса, радіо й телебачення здебільшого надавали короткі повідомлення про воєнні дії в нашій країні та наводили висловлювання західних політиків щодо російської агресії. Попри те, що цю інформацію виносили в заголовки новин, вона була дуже лаконічною й майже нейтральною. З розгортанням бойових дій та активізацією діяльності іноземних кореспондентів в Україні західні мас-медіа поставили інформаційні випуски